
Tunisko

Náfila Dhahab

Významná tuniská spisovatelka, autorka několika povídkových sbírek a knih pro děti.

Svou první sbírku *A'mida min duchán* (*Sloupy dýmu*) vydala v roce 1979, roku 1983 jí vyšla povídková sbírka *aš-Šams wa 'l-ismant* (*Slunce a cement*) a o deset let později vydala sbírku *as-Samt* (*Mlčení*). Roku 2003 vyšla autorce povídková sbírka *Hikáját al-lajl* (*Noční příběhy*).

Náfila Dhahab se narodila roku 1947 v Tunisu. Po dokončení studia na Právnické fakultě (1970) se věnovala právnické profesi, později pracovala na Ministerstvu kultury. Je členkou Svazu tuniských spisovatelů a Literárního klubu.

M L Č E N Í

Byl pošmourný den, vítr plný písku zastínil jeho svit. Byl téměř na konci detektivního románu a se zatajeným dechem sledoval, zda se policii podaří zatknotu pašeráka drog. Detektivka je každý den jeho jediným útočištěm po návratu z úřednické práce, je jen průměrný účetní.

Měl v úmyslu zajít si do hospody na jedno pivo, najist se v lidovce v Káhirské ulici a pak se vrátit k dalšímu románu. Dohodl se s antikvářem v Anglické ulici, že mu vymění romány, které už přečetl za jiné a doplatí jen malou částku. Doma moc knih nemá.

Jeho oči létaly mezi větami a řádky, hlavu měl plnou po sobě jdoucích scén, když z ničeho nic zaslechl silné klepání na dveře bytu. Rozhodl se, že neotevře, dokud nedočte, ale klepání bylo silnější než poprvé. Rozzlobeně vstal a zamířil ke dveřím. Když je otevřel, ustoupil zpět. Žena kolem třicítky, na sobě černé kalhoty, obepínající nohy jako punčochy a odhalující podpatky, zatímco horní polovina jejího těla zahalena do červené kápě podobné pláště, vstoupila do bytu a pozvedla k němu hlavu, byla o mnoho menší než on.

V její tváři byl strach a hrůza, nemohla popadnout dech, jak utíkala. Svírajíc knoflík své kápě šeptala: „Prosím tě, zavři dveře, někdo mě pronásleduje, a nechce mi dát pokoj.“ Zavřel za ní dveře a pozval ji dál. Ráčkovala, překvapil ho její hlas. Nabídla jí židlí, posadila se, vydala hřeben a začala si upravovat zaprášené a zacuchané vlasy. Usmála se, ale horní ret se jí stále chvěl.

Viděl, že se začíná rozednít, rozsvítil a laskavě řekl:

– Dáš si kávu?

Souhlasně kývla hlavou. Odešel. Cítil zmatek, tak jako pokaždé, když se v jeho životě objevila žena. Proto miloval detektivky. Našel dva šálky ze stejné sady, rozbitých bylo více než těch v pořádku. Donesl se k němu zvuk hudby z pokoje a nalezl ji, jak se zastřenýma očima poslouchá rádio. Poděkovala mu, vzala šálek prsty pravé ruky, jako by sbírala květinu. Ve světle se mu ukázala její tvář, už si sčesala své krásné světlé vlasy dozadu. Připomněla mu tvář Margaret Ghady Kamélie. Nebylo pochyb, že má stále strach.

Pak řekl:

– Nepochopil jsem, proč někdo pronásleduje dívky, jak si může něco takového dovolit?

Přehodila nohu přes nohu a zápolíc s pláštěm a šálkem kávy, řekla:

– Nepříjemný člověk, viděl mě vycházet z fakulty a pronásledoval mě. Pokaždé, když jsem se snažila utéct, zrychlil, mluvil sprostě, a já jsem hledala příležitost, jak před ním utéct. Když jsem viděla tvůj byt, doufala jsem, že v něm najdu někoho, kdo mě zachrání.

Usmál se, kolem rtů se mu objevilo pár vrásek a řekl:

– Na jaké jsi fakultě?

– Studuju filosofii na fakultě humanitních věd.

Povzdechl si, že detektivky úplně vybočily ze svého žánru pod vlivem knih od Heideggera, Kanta, Freuda a Sartra. Alespoň tak si na to vzpomíná...

– A ty? řekla a její tvář byla osvětlená, pohled spočíval nejprve na jeho tváři a pak na několika knihách seřazených napravo, aby se vrátil ke knoflíku červené kápě.

– Já? Pracuju v Anglické ulici.

– V Anglické?

– Ano, mám tam knihkupectví.

Proč lze? Začal lhát, cítil, že filosofie ani v nejmenším nepřipomíná rutinní práci účetního, chce se před touto ženou přetvařovat: ale je vzdělaná, vzdělané ženy jsou většinou marnivé, ale tato se zdá být skromná.

Položila mu nepříjemnou otázku: – V čem pracuješ?

Jeho pocit trapnosti se zhoršil, ale ve lži pokračoval:

– Pracuji v knihkupectví, ve svém obchodě mám důležité knihy: proto

tady nenajdeš – a natáhl ruce směrem k několika románům vyrovnáným napravo – než pár nedůležitých knih, co se pouze vzácně zabývají filosofií.

Když studoval na bakaláře, pamatoval si jen Sartra... co se týká ostatních filosofů, jsou to jen jména, která teď, po uplynutí let a ponoření se do účtů, v jeho mysli nic neevokují.

Pocítil význam tohoto setkání, přisunul si židlí k její a přátelsky řekl:

– Nechceš o sobě dát vědět rodičům?

Vstala ze židle a zalilo ji světlo v barvě její červené „kápě“. Zdálo se mu, že je na maškarním plese. Dívajíc se na zem, odpověděla:

– Otec odjel za prací do zahraničí a matka zemřela.

– Takže jsi sama? Nemáš sourozence?

– Ne, nemám. Pak zašeptala: Je mi zima, nemáš topení?

Chtěl reagovat slovy, které by prokázala pozůstatky filosofie ještě usazené v jeho hlavě, ale nenalezl, co by mohl říct. Šel do kuchyně pro malý ohříváč, setřel prach, který se na něm po dlouhém nepoužívání usadil, přinesl ho do pokoje a zapojil.

Topení mezi nimi se rozpálicovalo a on ji požádal, aby si svlékla červený plášť, odmítla a otočila se na židlí. Cítil, že přemýšlí o stále nevyjasněných věcech, určitě se trápí.

– Myslím, že bych tu mohla nějakou dobu zůstat, nejste ženatý?

– Ne, nejsom. Odmítám manželství. Představ si, že bych byl ženatý, mohl bych pak tady s tebou sedět a bezstarostně si povídат? Kdybych byl ženatý, snadno bych se rozlobil, měl unavený obličej a zasmušilý pohled. Rozesmál se.

Její oči byly zastřené, zdálo se mu, že ji tíží nějaké tajemství. Opatrně se zeptal:

– A ty jsi zasnoubená, myslím, je ve tvém životě nějaký muž?

Řekl to a litoval. Zastyděl se a mrzela ho teď jeho dřívější četba, protože ho nenaučila, jak hovořit se ženami, ale naopak jak odvracet pozornost od skutečných problémů tím, že řešil problémy jiné. On chce vstoupit do života takovéto ženy v plném denním světle, i přes vítr plný písku, který proniká oknem do pokoje a pohrává si se vzdudem nad televizí. Jeho prsty se propletly s jejími vlasy, neodporovala a opřela si hlavu do jeho dlaně. Ucítil cukrovou vůni a slzy smáčející jeho prsty. Vytáhl kapesník, aby si je osušila, a objal ji. Je to Margaret Ghada Kamelie, uplakaně se usmála, zívala a zpříma se před něj postavila ve svých černých kalhotách odhalujících podpatky a zeptala se:

– Cvičíš, než odejdeš do knihkupectví, nebo děláš nějaký sport?

Ta otázka ho překvapila:

– Když mám hodně práce, nezbývá mi čas na nic.

Byla zaměstnána svými cviky, nevšimala si ho a on se na ni díval, jak se pochupuje chvíli na jedné noze a pak na druhé, ohýbá se a odhaluje pevné hyž-

Tunisko

dě, pak vzpřímeně stojí s pažemi vzhůru, jako by držela závaží. Uslyšel silné zabušení na dveře, ona ucouvla, vzal ji do náruče a řekl:

– Neboj se, neotevřu. Možná to byli kamarádi nebo nějaký opilec, co se potlouká na chodbě. Oba teď ale slyšeli výkřik...

– Otevřete, policie.

Z jejích očí se staly dva bezbarvé krystaly a jak její nohy nervózně poklepávaly o podlahu, slyšel takt, který mu připomínal tanečníci libanonské „dabke“. Chytil ji za ruku, hrubě ji k sobě přitáhl a ucítíl cukrovou vůni.

Šel ke dveřím a otevřel, policista vrazil dovnitř a za ním vstoupil muž oblečený do bílé košile, čepici měl taky bílou. Rozplakala se a ošetřovatel ji chytil do náručí, podívala se na něj skrz slzy a rozcuchané vlasy. Nevěřil. Tato žena nemůže být taková, cítil, jak mu přetvářka šlape po ramenou a odnáší jeho rodící se city.

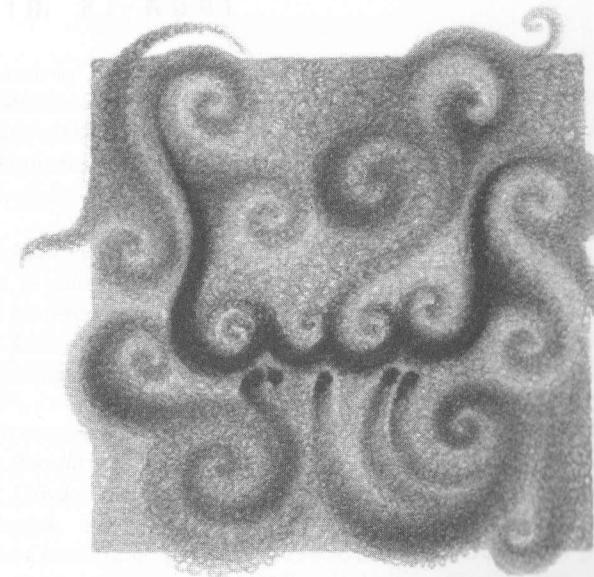
Zabouchl za nimi dveře.

Natáhl se na postel a chtěl spát. Světlo už zalilo polovinu pokoje, kde stál stůl, šálky kávy a dvě židle postavené blízko sebe.

Zhasl světlo a zavřel oči. Vzbudil se uprostřed noci bolestí břicha. Od rána nic nesnědl, rozsvítil, postavil se nad obě židle a šálky kávy. Zas se cítil sám.

Venku svištěl vítr a ničil okna budovy a dokonce ho cítil až v bříše. Vstal, upravil se a pak si vzal román, sedl si na její židli a četl.

Přeložila Zuzana Pavelková

*Na tomto místě si nakladatelství setoutbooks.cz dovoluje poděkovat všem,
kteří umožnili realizovat tento projekt překladů povídek
současných arabských autorů
a bez jejichž finanční pomoci by tato kniha nemohla vzniknout.*

*Nakladatelství setoutbooks.cz děkuje
paní JUDr. Julii Šindelářové,
Annenským slatiným lázním Bělohrad (Spa resort Tree of Life),
Lázeňskému hotelu Thermal v Karlových Varech,
Česko-arabskému portálu*

*Zvláštní poděkování patří paní PhDr. Ivaně Srdínkové
a PhDr. Daně Kalinové (Svět knihy, s.r.o.)*

*Kniha byla vydána v rámci programu Setkání organizace Next Page Foundation,
podporovanou nadací Open Society.*

*This edition was published in the framework of the Encounters program of Next
Page Foundation, supported by the Foundation Open Society institute (Zug).*

ANTOLOGIE MODERNÍCH ARABSKÝCH POVÍDEK

Náfila Dhahab • Ibráhím al-Kúní

- Bahá’ Táhir • Radwa Ášúr • Salwa Bakr*
- Chálid al-Chamísí • ‘Alá’ al-Aswání*
- Muhammad al-Busátí • Mansúra Izz ad-Dín*
- Muntasir al-Qaffáš • Muhammad al-Machzangi*
- Izzat al-Qamháwí • Júsuf Racha*
- Džamíla Amájira • Hanán aš-Šajch*
- Hasan Blásim • Chaula az-Záhírí*

Translation © Pavel Beran • Viktor Bielický • Martina Buchlová

- Barbora Černá • Klára Dvořáková • Jitka Jeníková • Pamela Klasová •
Ladislav Kolek • Zuzana Kudláčková • Jiří Milička • Anna Morávková*
- Zuzana Pavelková • Anna Pletichová • Hana Reinerová • Lucie Středová •
Alena Šindelářová • Magdaléna Vitásková,*

Prologues © František Ondráš

Illustration© Eva Válková

ISBN 978-80-86277-72-1

10.2015 73075

CHRKEVNÍ GYMNÁZIUM

V KUTNÉ HOŘE

*Jiřího z Poděbrad 288
361 61 Kutná Hora (6)*